

ELMÚLTAK AZ ÉVEK, CSERBENHAGYTAK TÉGED

Elmúltak az évek,
Cserbenhagytak téged.
A szélbe szórt percek, mért siratnád?
A nyár őszbe fordult, a virág a porba hullt.
Szakadásig feszült már az ezüst fonál.

Hol vannak az álmok, miket régen álmodtál?
Az aranylámpa fénye tompa már.
Hazugságból várad, kevélység-kőtorony.
Mikor fénylik már, mosoly arcodon?

Érzed a szívedben nem lehet véletlen,
Az, hogy megszülettél.
Vágyod, hogy meglássad azt a célt.

A felhők visszatértek az eső után,
Elhalkult az ének alig hallod már.
Az ajtón kívül zárad, az ablakon homály,
Az úton merre nézel, félelem jár.

Refr.
Vesd el a gyötrelmet, törj át a félelmen,
Lásd meg a szíveddel őt!
Fordulj az Élőhöz, Ő hív, Teremtőd!

Elmúltak az évek, csereben hagytak téged.
A szélbe szórt percek, mért siratnád?

Refr.

Forrás: www.keresztenydalok.hu